

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 10Csp/74/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117215418
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Sedláková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117215418.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prešove sudkyňou JUDr. Michaelou Sedlákovou v spore žalobkyne: E. E., F., XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, právne zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, Svidník, proti žalovanému: Endepro, s.r.o., v likvidácii, s.r.o., IČO: 35 805 731, sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, právne zastúpeného De minimis, spol. s r.o., so sídlom Lovinského 22, Bratislava, IČO: 36 868 949, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1.012,41 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 634 eur od 4.7.2017 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 378,41 eur od 25.8.2017 do zaplataenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 9.7.2010, v ktorej je uvedený administratívny poplatok, je neprijateľná a z toho dôvodu neplatná.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX z 9.7.2010 v bode 1.2: „Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa odseku 1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 412 eur. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach a to v týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 6,86 eura a poslednú splátku vo výške 7,26 eura počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere“, je neprijateľná a z toho dôvodu neplatná.

IV. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 18.8.2008, v ktorej je uvedený administratívny poplatok, je neprijateľná a z toho dôvodu neplatná.

V. Súd určuje, že zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX z 18.8.2008 v bode 1.2: „Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa ods. 1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 5.385 Sk/178,75 eura. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 52 pravidelných splátkach a to 51 splátok vo výške 105 Sk/3,49 eura a poslednú splátku vo výške 30 Sk/1 euro. Počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere“, je neprijateľná a z toho dôvodu neplatná.

VI. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 15.06.2017 pod sp. zn. 10Csp 74/2017 domáhala voči žalovanému (pôvodne Provident Financial s.r.o.) zaplata sumy vo výške 634 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ako aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, a to zmluvnej podmienky v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 09.07.2010 - administratívny poplatok a zmluvnej podmienky v zmluve o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX z 09.07.2010 v bode 1.2.

2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 09.07.2010 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej aj ako „ZSU1“). Žalovaný jej poskytol úver vo výške 800 eur. V zmluve je uvedená ročná úroková sadzba vo výške 23,57 % a administratívny poplatok vo výške 160,8 eura. Zároveň došlo aj k uzavretiu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok, odmenu vo výške 412 eura. Spolu mala za sumu 800 eur zaplatiť 1.487,98 eura. Žalovanému uhradila sumu 1.434 eur. Ďalej uviedla, že ZSU1 neobsahuje druh spotrebiteľského úveru, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za zabezpečenie splátok úveru, aj keď má tento akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia. V skutočnosti je preto RPMN vyššia ako deklaruje žalovaný. Nakoľko sa dostala do finančných problémov, tak vo finančnej tiesni bola nútená prijať aj neprimerané podmienky žalovaného. Neprimerané poplatky však len zväčšili jej finančnú tieseň. Žalobkyňa nedokázala posúdiť neprijateľnosť poplatkov. Neprimerané poplatky obchádzajú neprimerané úroky. Za neoprávnené považuje poskytovanie úverov na základe poplatkov, ktoré sú neprijateľné, pretože sa ním má platiť fiktívne plnenie žalovaného, resp. sa za uvedené poplatky neposkytlo skutočné plnenie. Práve poplatky navýšili spotrebiteľský úver do netolerovateľnej výšky. Poplatky je v rozpore s dobrými mravmi. Administratívny poplatok nie je podmienkou individuálne dojednanou, pretože z formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nesporné, že spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah, aj keď má možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy (§ 53 ods. 2 OZ). Dôvodom neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky je jej neurčitost' v predmete a cene plnenia. V zmluve sa nenachádza predmet vedľajšieho plnenia, iba jeho cena. Zákon vyžaduje, aby bola zmluva vyhotovená v písomnej forme a teda sa nedá dodatočne určovať predmet plnenia spojený s administratívnym poplatkom. Plnenie za predmetnú zmluvnú podmienku je plnením, ktoré nie je v záujme spotrebiteľa, ale slúži výhradne záujmom veriteľa. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú ich zákazníkom vopred známe, ani len svojim okruhom, kedy výška tohto poplatku značne prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše je neprijateľné, aby poplatok za "niečo ako technickú podporu" závisel na výške poskytnutého úveru. Žalovaný vôbec nevysvetľuje, prečo žiada vyšší poplatok od zákazníka, ktorý si požičiava vyššiu sumu, ako od toho, ktorému požičiava menej. Neprijateľnosť takto vymedzenej zmluvnej podmienky predstavuje skutočnosť, že žalovaný ju so žalobkyňou individuálne nedojednal a tento poplatok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odmena za zabezpečenie splátok úveru je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. Iba nepatrnú časť z tejto odmeny inkasuje obchodný zástupca, ktorý zabezpečuje kompletný servis tejto doplnkovej služby a zvyšnú časť približne 95 % používa žalovaný na neznámy účel. Poplatok za zabezpečenie splátok úveru je neprijateľný, pretože je netransparentný, neurčitý a neprimerane prevyšuje náklady na službu spojenú s hotovostným inkasovaním splátok. Žalovaný týmto poplatkom obchádza správny výpočet RPMN, čím dochádza ku klamaniu spotrebiteľa a nekalej obchodnej praktike. V súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, neprijateľnými poplatkami a úžernou cenou úveru, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 634 eur. O skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS v marci 2017, kedy sa na nich obrátila so žiadosťou o poradenstvo ohľadom úverov od žalovaného. Až vtedy sa dozvedela, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti. Poukázala na úmyselné konanie žalovaného, čo má za následok desaťročnú objektívnu lehotu.

3. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 14.07.2017 pod sp. zn. 10Csp 108/2017 domáhala voči žalovanému (pôvodne Provident Financial s.r.o.) zaplata sumy vo výške 378,41 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ako aj určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, a to zmluvnej

podmienky v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 18.08.2008 - administratívny poplatok a zmluvnej podmienky v zmluve o zabezpečení splátok úveru č. XXXXXXXXXX z 18.08.2008 v bode 1.2.

4. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 18.08.2008 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej aj ako „ZSU2“). Žalovaný jej poskytol úver vo výške 15000 Sk (497,91 eura). V zmluve je uvedená úrok vo výške 24,049 % (63,23 eura) a administratívny poplatok vo výške 4110 Sk (136,43 eura). Zároveň došlo aj k uzavretiu zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok, odmenu vo výške 5385 Sk (178,75 eura). Spolu mala za sumu 497,91 eura zaplatiť 876,32 eura. Žalovanému uhradila sumu 876,32 eur. Ďalej uviedla, že ZSU2 neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ako aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za zabezpečenie splátok úveru, aj keď má tento akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému predmetu plnenia. V skutočnosti je preto RPMN vyššia ako deklaruje žalovaný. Nakoľko sa dostala do finančných problémov, tak vo finančnej tiesni bola nútená prijať aj neprimerané podmienky žalovaného. Neprimerané poplatky však len zväčšili jej finančnú tieseň. Žalobkyňa nedokázala posúdiť neprijateľnosť poplatkov. Neprimerané poplatky obchádzajú neprimerané úroky. Za neoprávnené považuje poskytovanie úverov na základe poplatkov, ktoré sú neprijateľné, pretože sa ním má platiť fiktívne plnenie žalovaného, resp. sa za uvedené poplatky neposkytlo skutočné plnenie. Práve poplatky navýšili spotrebiteľský úver do netolerovateľnej výšky. Poplatky je v rozpore s dobrými mravmi. Administratívny poplatok nie je podmienkou individuálne dojednanou, pretože z formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nesporné, že spotrebiteľ nemôže ovplyvniť jej obsah, aj keď má možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy (§ 53 ods. 2 OZ). Dôvodom neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky je jej neurčitosť v predmete a cene plnenia. V zmluve sa nenachádza predmet vedľajšieho plnenia, iba jeho cena. Zákon vyžaduje, aby bola zmluva vyhotovená v písomnej forme a teda sa nedá dodatočne určovať predmet plnenia spojený s administratívnym poplatkom. Plnenie za predmetnú zmluvnú podmienku je plnením, ktoré nie je v záujme spotrebiteľa, ale slúži výhradne záujmom veriteľa. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že si žalovaný nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú ich zákazníkom vopred známe, ani len svojim okruhom, kedy výška tohto poplatku značne prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše je neprijateľné, aby poplatok za "niečo ako technickú podporu" závisel na výške poskytnutého úveru. Žalovaný vôbec nevysvetľuje, prečo žiada vyšší poplatok od zákazníka, ktorý si požičiava vyššiu sumu, ako od toho, ktorému požičiava menej. Neprijateľnosť takto vymedzenej zmluvnej podmienky predstavuje skutočnosť, že žalovaný ju so žalobkyňou individuálne nedojednal a tento poplatok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odmena za zabezpečenie splátok úveru je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. Iba nepatrnú časť z tejto odmeny inkasuje obchodný zástupca, ktorý zabezpečuje kompletný servis tejto doplnkovej služby a zvyšnú časť približne 95 % používa žalovaný na neznámy účel. Poplatok za zabezpečenie splátok úveru je neprijateľný, pretože je netransparentný, neurčitý a neprimerane prevyšuje náklady na službu spojenú s hotovostným inkasovaním splátok. Žalovaný týmto poplatkom obchádza správny výpočet RPMN, čím dochádza ku klamaniu spotrebiteľa a nekalej obchodnej praktike. V súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, neprijateľnými poplatkami a úžernou cenou úveru, vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vo výške 378,41 eura. O skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS v marci 2017, kedy sa na nich obrátila so žiadosťou o poradenstvo ohľadom úverov od žalovaného. Až vtedy sa dozvedela, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti. Poukázala na úmyselné konanie žalovaného, čo má za následok desaťročnú objektívnu lehotu.

5. Keďže predmetné konania majú charakter spotrebiteľského sporu, týkajú sa tých istých strán a zároveň spolu skutkovo súvisia, súd s poukazom na § 166 CSP tieto spojil uznesením č.k. 10Csp 74/2017-54 zo dňa 02.08.2017 na spoločné konanie s tým, že budú vedené pod sp. zn. 10Csp 74/2017.

6. Žalovaný s predmetnými žalobami nesúhlasil. Namietal neprípustnosť takejto určovacej žaloby podľa § 137 písm. d/ CSP a nedostatok naliehavého právneho záujmu na takomto určení. V súvislosti s termínom konečnej splatnosti poukázal na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.7.2010 sa jednoznačne uvádza, že úver sa poskytuje na dobu 60 týždňov a termín konečnej splatnosti je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Pokiaľ ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.8.2008, je tam jednoznačne uvedené, že termín splatnosti poslednej plátky a teda konečnej splatnosti úveru a

dĺžnej sumy je siedmy deň 52. Týždňa po dni uzavretia zmluvy. Z uvedeného je podľa neho zrejmé, že zmluva o úvere obsahuje tak dĺžku trvania úverového vzťahu, ako aj presný a nezameniteľný jeden deň, kedy dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch hovorí o konečnej splatnosti úveru. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. nevyžaduje uvedenie dátumu, ale vyžaduje len uvedenie termínu konečnej splatnosti, pričom „termín“ a „dátum“ nie sú synonymami. Poukázal na prílišný formalizmus. Ďalej poukázal na to, že je absolútne dostatočné, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka žalovanému splatiť. Pozornosť upriamil na smernicu 2008/48/ES, ktorá zaviedla tzv. maximálnu harmonizáciu, pričom v čl. 10 tejto smernice je presne stanovené, aké náležitosti má zmluva o spotrebiteľskom úvere mať. Toto ustanovenie smernice neuvádza žiadne také vytykané požiadavky na náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako stanovuje § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C 42/15. Poukázal na v zmluve explicitne uvedený údaj o RPMN, pričom zo žiadneho výpočtu nie je zrejmé, že by išlo o výpočet nesprávny. Ďalej uviedol, že pre určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky musia byť splnené 3 podmienky a existencia zmluvy, ak zmluva nevznikla alebo medzičasom zanikla, táto podmienka splnená nie je; konkrétne zmluvné ustanovenie, ktoré má spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sa v zmluve musí nachádzať, ak sa takéto ustanovenie v zmluve nenachádza nemôže sa jednať o neprijateľnú podmienku a ustanovenie zmluvy sa netýka (i) predmetu plnenia a (ii) ceny plnenia. Pre určenie neprijateľnosti podmienky nebola splnená ani jedna z troch kumulatívnych podmienok. Žalovaný ďalej uviedol, že administratívny poplatok si žalovaný účtuje v zmluve o úvere za administráciu, t. j. správu úveru. Správa úveru je pojem v právnej úprave všeobecne známy, ani sám zákonodarca ho nešpecifikuje. Ide pritom o jediný poplatok účtovaný žalovaným. Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok úveru, tá je samostatná akcesorická zmluva k zmluve o úvere, no nie je podmienkou získania úveru. Je toho názoru, že ide o cenové dojednanie, ktoré je vyjadrené v zmluve určito, jasne a zrozumiteľne a výška odmeny doplnkovej zmluvy ako hlavné zmluvné dojednanie nepodlieha v zmysle § 53 ods. 1 OZ súdnemu prieskumu jej primeranosti. Dojednanú odmenu považuje za plne súladnú s dobrými mravmi, pretože v plnej miere zodpovedá náročnosti toho, že sa obchodný zástupca musí dostaviť za žalobcom 60 krát za účelom plnenia zmluvy. Vzniesol tiež námietku premlčania bezdôvodného obohatenia. Navrhol žalobu zamietnuť.

7. V replike žalobkyňa navyše poukázala na § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s účinnosťou od 1.1.2018, v zmysle ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Zdôraznila, že CSP ponechal exemplifikatívny výpočet druhu možných žalôb, teda prípustné sú aj iné žaloby, ako sú vymenované v § 137 CSP. V súvislosti s tým poukázala na § 53a ods. 1 OZ, § 298 ods. 2 CSP, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. Závery, ktoré robí žalovaný na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 považuje za mylné, keď stotožňuje a zamieňa neprávne rozpis splátok s amortizačnou tabuľkou. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch, v časti členenia splátky na splátku istiny, splátku úroku a splátku poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Je toho názoru, že neuplynula ani subjektívna, ani objektívna premlčacia doba. Pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, uviedla, že konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje spotrebiteľské úvery, sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom.

8. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.7.2010, zmluvou o zabezpečení splátok úveru zo dňa 9.7.2010, kartou splátok, prehlásením Združenia na ochranu občana a spotrebiteľa HOOS zo dňa 7.4.2017, uznesením o spojení vecí, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.8.2008, zmluvou o zabezpečení splátok úveru zo dňa 18.8.2008, prehľadom doplatených pôžičiek, výpočtom ročného úroku a RPMN, prehlásením Združenia na ochranu občana a spotrebiteľa HOOS zo dňa 7.4.2017, zápisnicou z pojednávania sp. zn. 20Csp 126/2017, zápisnicou z pojednávania sp. zn. 11Csp 86/2016, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C 22/2014, vyjadreniami strán sporu, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

9. Žalovaný uzatvoril so žalobkyňou dňa 9.7.2010 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 448729905, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 800 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať 60 týždenných splátkach po 17,94 eura, posledná splátka 17,52 eura. V zmluve je uvedené RPMN vo výške 70,24 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 51,49 %. Celková čiastka, ktorú bola povinná žalobkyňa zaplatiť predstavovala 1075,98 eura. Strany si zároveň dohodli úrokovú sadzbu vo výške 23,57 %. V zmluve je stanovený administratívny poplatok vo výške 160,80 eura.

10. V rovnaký deň ako zmluvu o úvere uzatvorili žalovaný a žalobkyňa aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej sa zákazník zaviazal, že za poskytnutie služby podľa odseku 1.2 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 412 eura. Zákazník sa zaviazal splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 6,86 eura a poslednú splátku vo výške 7,26 eura počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena bola splatná v hotovosti pri prevzatí splátky Poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastala 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy.

11. Z karty splátok k zmluve č. XXXXXXXXXX vyplýva záznam všetkých platieb s počiatočným stavom 1487,98 eura, pričom nasledujú rukou písané údaje s uvedením dátumu vybratia príslušnej týždennej splátky, sumy a zostatku dlhu. Tento zostatok dlhu je uvedený ku dňu 6.4.2013 vo výške 53,98 eura. Z uvedeného je zrejme, že žalobkyňa splatila 1434 eur.

12. Žalovaný uzatvoril so žalobkyňou dňa 18.8.2008 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 1500 Sk / 497,91 eura, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať 52 týždenných splátkach po 405 Sk / 13,44 eura, posledná splátka 360 Sk / 11,95 eura. V zmluve je uvedené RPMN vo výške 102,02 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 81,80 %. Celková čiastka, ktorú bola povinná žalobkyňa zaplatiť predstavovala 21015 Sk / 697,57 eura. Strany si zároveň dohodli úrokovú sadzbu vo výške 24,049 %. V zmluve je stanovený administratívny poplatok vo výške 4110 Sk / 136,43 eura.

13. V rovnaký deň ako zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX uzatvorili žalovaný a žalobkyňa aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej sa zákazník zaviazal, že za poskytnutie služby podľa odseku 1.2 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 5385 Sk / 178,75 eura. Zákazník sa zaviazal splácať túto odmenu v 52 pravidelných splátkach a to v 51 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 105 Sk / 3,49 eura a poslednú splátku vo výške 30 Sk / 1 euro počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena bola splatná v hotovosti pri prevzatí splátky Poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastala 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy.

14. Z prehľadu doplatených pôžičiek zo dňa 2.5.2017 je zrejme, že pôžička č. XXXXXXXXXX bola splatená vo výške 876,32 eura dňa 23.06.2009.

15. Z prehlásení Združenia na ochranu občana a spotrebiteľa HOOS zo dňa 7.4.2017 vyplýva, že žalobkyňa sa obrátila na združenie so žiadosťou, že potrebuje poradiť s úvermi, ktoré má od nebankových subjektov. Telefonicky ju kontaktovali a dohodli si stretnutie v mesiaci september 2016. Pri tomto stretnutí im doložila podklady od žalovaného, ktoré mala k dispozícii. Vzhľadom na to, že nemala všetky podklady, informovali ju, že je potrebné ich zabezpečiť, to znamená zmluvy a prehľady platieb. Po zabezpečení podkladov sa uskutočnili stretnutia, posledné v mesiaci marec 2017, kedy im doložila chýbajúce podklady týkajúce sa úverov od žalovaného. Po oboznámení sa s podkladmi, ktoré predložila - zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.8.2008 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 9.7.2010 a prehľad platieb, ju informovali o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch za úvery, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, o rozhodnutiach slovenských súdov, ako aj rozhodnutiami súdneho dvora, ktoré sa týkajú spotrebiteľských zmlúv, resp. toho, že spotrebiteľ sa má právo brániť sa voči nekalým obchodným podmienkam, že súd má zohľadniť to, že priemerný spotrebiteľ nedokáže posúdiť neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách a že súd má skúmať ex offio tieto podmienky, či sú prijateľné alebo neprijateľné.

16. Svedkyňa I. U.Á., obchodná zástupkyňa žalovaného, v konaní sp. zn. 11Csp 86/2016, vypovedala, že klient, ktorý chcel úver, musel podpísať aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru, inak by úver nebol dostal.

17. Rovnako z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C 22/2014 zo dňa 22.10.2014 vyplýva, že svedkyňa R. S., ktorá pracovala pre žalovaného ako jeho obchodná zástupkyňa 9 rokov, vo svojej výpovedi viac krát zdôraznila, že pokiaľ zákazník žiadal hotovostný úver, čo bola drvivá väčšina prípadov, iná možnosť jeho splácania ako osobným výberom týždenných splátok nebola. Potvrdila preto, že aj žalobkyňa nemohla úver splácať inak, či už poštou alebo vkladom v banke. Uviedla aj to, že obchodný zástupca z každého týždenného výberu dostával províziu v rozsahu asi 5%. Zdôraznila, že pokiaľ by zákazník odmietol uzatvoriť zmluvu o zabezpečení splátok úveru, potom rozhodne by mu úver žalovaná spoločnosť neposkytla.

18. Súd lustráciou v obchodnom registri vedeným MSSR zistil, že spoločnosť Provident s.r.o. vstúpila dňa 1.3.2018 do likvidácie (zverejnené dňa 4.4.2018), pričom po dobu likvidácie používa obchodné meno Endepro, s.r.o. v likvidácii.

19. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

20. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmlúv o úvere (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Podľa § 53 ods. 1, 2, 5 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

22. Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

23. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.7.2010 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) spotrebiteľský úver je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Podľa § 2 písm. d/ tohto zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

24. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ

musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

26. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

27. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať okrem iného aj tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

28. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

29. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.1.2018 spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

30. Podľa § 4 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o úvere zo dňa 18.8.2008 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

31. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

32. Podľa § 3 ods.1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

33. Podľa § 567 ods.1 OZ, dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka.

34. Podľa § 298 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v

spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

35. Podľa § 298 ods. 2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

36. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného ku dňu uzavretia zmlúv o úvere výrobcu, predávajúcemu, dovozcu alebo dodávateľ nesmú klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné alebo dvojzmyselné údaje alebo zamlčať údaje o vlastnostiach výrobku alebo služby alebo o nákupných podmienkach.

37. Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

38. Podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

39. Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k

a) existencii výrobku alebo k povahe výrobku,

b) hlavným znakom výrobku, ako sú jeho dostupnosť, výhody, riziká, vyhotovenie, zloženie, príslušenstvo, servis zákazníkovi po predaji výrobku a vybavovanie reklamácie, výrobný postup a dátum výroby alebo dodávky, spôsob dodania, účel použitia, možnosti využitia, množstvo, špecifikácia, jeho zemepisný alebo obchodný pôvod alebo očakávané výsledky použitia, alebo výsledky a podstatné ukazovatele skúšok alebo kontrol vykonaných na výrobku,

c) rozsahu záväzkov predávajúceho, motívom pre obchodnú praktiku a k charakteru procesu predaja, akékoľvek vyhlásenie alebo symbol týkajúci sa priameho alebo nepriameho sponzorstva alebo schválenia predávajúceho alebo výrobku,

d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody,

e) potrebe servisu, náhradného dielu, výmeny alebo opravy,

f) osobe, vlastnosti a právu predávajúceho alebo jeho splnomocnenca, ako sú jeho totožnosť a majetok, kvalifikácia, postavenie, uznanie, členstvo v organizáciách alebo jeho väzby a vlastníctvo práv vyplývajúcich z priemyselného, obchodného alebo duševného vlastníctva alebo jeho ocenenia a vyznamenania, alebo

g) právu spotrebiteľa vráťane práva na výmenu dodaného výrobku alebo vrátenie peňazí podľa osobitného predpisu alebo k rizikám, ktorým môže byť vystavený.

40. Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

41. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

42. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

43. Podľa § 100 ods. 1, 2, 3 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremľujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremľujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

44. Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

45. Uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd považoval za zmluvy spotrebiteľské, keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyni ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z formy a obsahu zmlúv, je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárové“ zmluvy, ktorých predtlač formulára mal žalovaný už pripravený a dopisoval do nich iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobkyne, ktorá obsah zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohla ovplyvniť, ani neovplyvnila. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné.

46. Žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok.

47. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Vykonaným dokazovaním dospel súd k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z., resp. podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda jednoznačná špecifikácia konečnej splatnosti úverov, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. V zmluvách sa síce nachádza, že konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je 7. deň 60. týždňa, resp. 52. týždňa po dni uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak takúto formuláciu konečnej splatnosti súd považuje za nedostatočnú, keďže neposkytuje spotrebiteľovi jasný údaj o tom, kedy nastala konečná splatnosť úveru. Aj Súdny dvor vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíroová uviedol, že síce nemusí byť nutne uvedený konkrétny dátum splatnosti splátok, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Súd má za to, že formulácia 7. deň 60. týždňa, resp. 52. týždňa po dni uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere neumožňuje spotrebiteľovi sa jednoducho, bez zložitých výpočtov a k tomu potrebných pomôcok dopracovať k presnému dňu konečnej splatnosti. Nie je ani zrejmé, či splatnosť začína plynúť nasledujúci deň po uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo už v deň uzavretia predmetnej zmluvy, a teda aj takáto neurčitá formulácia spôsobuje to, že spotrebiteľ nemôže jednoducho zistiť konečnú splatnosť úveru.

48. Súd ďalej z vykonaného dokazovania zistil, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver

alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Na základe uvedeného mal žalovaný do výpočtu RPMN zahrnúť aj poplatok za službu zabezpečenie splátok úveru. Z vykonaného dokazovania (výsluch svedkyne U.- obchodnej zástupkyne žalovaného v konaní sp. zn. 11Csp 86/2016, ako aj svedkyne S. - obchodnej zástupkyne žalovaného v konaní sp. zn. 11C 22/2014) vyplynulo, že súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola aj zmluva o zabezpečení splátok úveru. Klienti na to, aby dostali spotrebiteľský úver, museli uzatvoriť aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru. Ak teda žalobkyňa bola povinná uzavrieť aj túto doplnkovú službu, poplatok za ňu sa musel zahrnúť do RPMN, a teda RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa.

49. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje podstatnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., resp. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. z dôvodu, že neobsahuje špecifikáciu, v akom rozsahu splátka úveru zahŕňa v sebe úhradu istiny, úrokov a iných poplatkov, súd uvádza, že podľa jeho názoru žiadnym spôsobom výkladu citovaného zákonného ustanovenia (či už gramatickým, logickým, systematickým) nemožno dospieť k záveru o nutnosti rozčlenenia splátky, ktorá bola dohodnutá v zmluve, ako celková splátka zahŕňajúca istinu, úrok, prípadne poplatky, že by mala byť v zmluve v rámci danej náležitosti zmluvy rozčlenená na jednotlivé jej zložky. Ak by zákonodarca mal túto snahu, nepochybne by sporné ustanovenie naformuloval tak, aby bolo z neho zjavné, že v zmluve musí byť osobitne uvedená splátka istiny, osobitne splátka úrokov a osobitne splátka poplatkov. Z formulácie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva to, že dohodnutá mesačná splátka zahŕňa všetky spomínané komponenty.

50. V tomto smere súd poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.2.2018 sp. zn. 3Cdo 146/2017 a zo dňa 17.4.2018 sp. zn. 3Cdo 56/2018, v zmysle ktorých „úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle vyššie uvedeného nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe teda § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 uviedol, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky“.

51. So zreteľom na uvedené poskytnuté spotrebiteľské úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.07.2010 neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) a v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa a v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.08.2008 absentuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z..

52. Vo vzťahu k poplatku za garantovanú službu, súd poukazuje na to, že daný administratívny poplatok je v zmluvách o spotrebiteľskom úvere stanovený pevnou sumou vo výške 160,80 eur, resp. 136,43 eura. Zo zmlúv však nevyplýva, čo tento poplatok zahŕňa. Možno konštatovať, že sa jedná v podstate o poplatok za správu úveru. Súdu je však z jeho činnosti známe, že tak výška administratívneho poplatku ako aj výška odmeny za zabezpečenie splátok úveru sa odvíjala od výšky poskytnutého úveru. Poplatok za garantovanú službu, ktorý má pokryť náklady na správu úveru, však nemôže byť ovplyvnený výškou úveru a to vedie k záveru o tom, že žalovaný sa týmto pomerne sofistikovaným spôsobom snažil opticky vyvolať dojem výhodnosti úveru pre nízku úrokovú sadzbu, aj keď v skutočnosti administratívny

poplatok odvíjajúci sa od výšky úveru vo svojej podstate predstavuje úrok. Poplatok 160,80 eura pri výške poskytnutého úveru 800 eur predstavuje 20,1 % z úveru. Poplatok 136,43 eura pri výške poskytnutého úveru 497,91 eura predstavuje 27,4 % z úveru. Išlo by nepochybne o dohodu o úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, čo by spôsobovalo jej neplatnosť zo zákona s poukazom na § 39 a 3 ods. 1 OZ. Súd zdôrazňuje, že to, že poplatky za správu úveru boli zakázané až od 10.6.2013 neznamena, že dovtedy mohli byť v neprimeranej výške tak, ako je tomu v danom prípade. Spotrebiteľ nemá možnosť zo zmluvy zistiť, aké konkrétne plnenie sa mu dostane za spomínaný poplatok. Ten je preto neurčitý a je teda daný dôvodom na vyhlásenie jeho neprijateľnosti. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe č. AZ 17U192/2010 z 3.5.2010, ktorý dospel k záveru o neprijateľnosti podstatne nižšieho administratívneho poplatku v rozsahu 2% z úveru za posudzovanie bonity klienta s tým, že nie je to v záujme spotrebiteľa, ale veriteľa.

53. Spotrebiteľ by mal platiť poplatok za dodané skutočné plnenie (tzv. teória skutočného plnenia), musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej OZ, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok, ako to vyplýva z § 497 Občianskeho zákonníka), navyše nie je vyjadrený určito a transparentne a rozhodne nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobkyne). Z uvedených dôvodov súd považoval administratívny poplatok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.7.2010, ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.8.2008 za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

54. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku v zmluvách o zabezpečení splátok úveru, odmena za službu v nich uvedenú bola stanovená vo výške 412 eur, resp. 178,75 eura. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že táto zmluva je samostatnou akcesorickou zmluvou k zmluve o spotrebiteľskom úvere, no nie je podmienkou získania úveru. Ďalej argumentoval tým, že zmluva o zabezpečení splátok úveru obsahuje ustanovenia o predmete plnenia (čl. I, bod 1.1) a jeho cene (čl. I, bod 1.2), pričom obe sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Toto jeho tvrdenie je však v rozpore s vykonaným dokazovaním. Žalobkyňa na to, aby dostala úver musela uzatvoriť aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru. Nemožno preto pripustiť obídenie ochrany spotrebiteľa tým, že sa forma splácania úveru vyčlení do samostatnej zmluvy a tváriť sa, že ide o samostatnú zmluvu so samostatnou cenou, ktorá by práve preto, že nie je súčasťou textu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemala podliehať kontrole v rámci ochrany spotrebiteľa. S ohľadom na uvedené je potrebné prijať logický záver o tom, že aj v tomto prípade súdna kontrola nemôže byť vylúčená. V prípade zmluvy o zabezpečení splátok úveru ide totiž o akcesorickú zmluvu nadväzujúcu na úverovú zmluvu, keďže jej obsahom je predovšetkým spôsob splácania dohodnutého úveru. Hlavným predmetom plnenia je teda stále poskytnutie úveru za úrok. Iný výklad pripúšťajúci vylúčenie súdnej kontroly takejto zmluvy by bol v rozpore s ratio legis ustanovenia § 53 ods. 1 OZ, dodávateľ by totiž mohol základnú (úverovú) zmluvu rozčleniť na viaceré samostatné zmluvy, ktoré by upravovali samostatne jednotlivé zmluvné podmienky a to by znamenalo, že v každej takejto zmluve by zmluvná podmienka bola hlavným predmetom plnenia, čo by znemožňovalo posúdenie jej neprijateľnosti. Takýto výklad nepochybne by bol v rozpore so sledovaným účelom citovanej právnej úpravy.

55. Zmluvu o zabezpečení splátok úveru teda vzhľadom na jej akcesoritu k hlavnému vzťahu nemožno posudzovať samostatne. Uvedená skutočnosť znamená, že do RPMN mala byť zahrnutá aj odmena podľa tejto zmluvy (ako to už súd vyššie uviedol), čo vyplýva z § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého do celkových nákladov spotrebiteľského úveru patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Rovnako aj podľa § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z.z. celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Údaj o RPMN je najdôležitejším údajom pre spotrebiteľa z hľadiska jeho rozhodovania o výhodnosti či nevýhodnosti príslušného úveru. Pokiaľ takýto údaj je uvedený v nižšej hodnote ako v skutočnosti je, nepochybne tým dochádza ku klamaniu spotrebiteľa. Zákaz klamania spotrebiteľa je upravený v § 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a tiež pri nekalých obchodných praktikách v zmysle § 7 a § 8 zákona č. 250/2007 Z. z.. Nezahrnutie odmeny zo zmluvy o zabezpečení splátok do RPMN možno teda považovať za nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zo zákona zakázaná, a preto je potrebné vysloviť aj neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky.

56. Tak zmluva o zabezpečení splátok úveru, ako aj úverová zmluva sú formulárovými zmluvami, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť. Preto ich nie je možné považovať za individuálne dojednané. V súvislosti s tým je potrebné poukázať na znenie citovaného ustanovenia § 567 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého sa dlh plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka. Zo zákona teda vyplýva, že dlh sa platí, ak sa nedohodnú inak, v mieste bydliska dlžníka (spotrebiteľa). Súdny dvor v bode 68 rozsudku C-415/11 uviedol: „Ako uviedla generálna advokátka v bode 71 svojich návrhov, pri otázke, či podmienka spôsobuje „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na škodu spotrebiteľa, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacjej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Okrem toho sa zdá, že na tieto účely je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok. Pokiaľ ide o otázku, za akých okolností dôjde k takejto nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery“, treba konštatovať vzhľadom na šestnásté odôvodnenie a ako v podstate uviedla aj generálna advokátka v bode 74 svojich návrhov, že, vnútroštátny súd má na tento účel preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní.“

57. Je zrejmé, že odmena za výber splátok predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru a výrazne presahuje dohodnutý úrok a administratívny poplatok. Ide o zmluvnú podmienku dohodnutú zjavne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, pretože takúto službu si nevymienila a nanútil ju jej žalovaný, pričom výška odmeny je neprimeraná, nepochybne v rozpore s dobrými mravmi. Aj pri tejto odmene súd poukazuje na závery ako pri administratívnom poplatku o snahe žalovaného skryť skutočný účel tejto odmeny, ktorej výška sa tak isto odvíja od výšky úveru. Pri tom len 5% z každej inkasovanej týždňovej splátky predstavoval reálne náklady žalovaného s realizáciou výberov vo forme provízie pre obchodného zástupcu. Súd preto považoval za právne dôvodné žalobe o vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok vyhovieť.

58. Žalovaný vo svojom vyjadrení vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Všeobecná premlčacia doba má subsidiárny charakter a použije sa tam, kde pre konkrétne právo nie je Občianskym zákonníkom alebo iným predpisom ustanovená osobitná premlčacia doba. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné na premlčanie aplikovať § 107 OZ. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Z vykonaného dokazovania a to z prehlásenia Združenia na ochranu občana HOOS súd zistil, že žalobkyňa sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela až v mesiaci marec 2017, kedy po doložení podkladov týkajúcich sa úverov spoločnosti Provident Financial ju uvedené združenie informovalo o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch za úvery a o rozhodnutiach súdov. V danom prípade súd zastáva názor, že sa nejedná o jednoduchú právnu otázku, ktorú priemerný spotrebiteľ (žalobkyňa) vie posúdiť už pri podpise zmluvy, a preto nemá dôvod neveriť žalobkyni, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od vyššie spomínaného združenia. Navyše, ak by žalobkyňa mala vedomosť o bezdôvodnom obohatení už pri platení jednotlivých splátok, tak je nelogické, aby splatila úver v plnej výške. Ak teda žalovaný nepreukázal, že sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení skôr, súd vychádzal z predloženého prehlásenia združenia na ochranu občana HOOS. Žaloba týkajúca sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX bola podaná na súd dňa 15.06.2017 a žaloba týkajúca sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX dňa 14.07.2017, t.j. v 2 ročnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, ako už bolo vyššie uvedené, konanie žalovaného, ktorým dojednáva administratívny poplatok značne prevyšujúci úrok, nie je ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mal spôsobiť neúmerne navyšovanie úveru. Takéto konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s

nepriamym úmyslom. Navyše žalovaný ako nebankový subjekt mal dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Rovnako aj nezahrnutie odmeny zo zmluvy o zabezpečení splátok do RPMN, a teda neuvedenie správnej RPMN v zmluve nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V danom prípade je teda 10 ročná objektívna premlčacia doba. Podľa potvrdenia o doplatení pôžičky žalobkyňa dňa 23.06.2009 splatila úver č. XXXXXXXXXX v celkovej výške 876,32 eura, pričom žaloba bola podaná dňa 14.07.2017. Podľa karty splátok žalobkyňa úver č. XXXXXXXXXX v sume 1434 eur splatila dňa 06.04.2013 a žaloba bola podaná na súd dňa 15.06.2017. Z uvedeného je zrejmé, že oba nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnila v 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe, súd preto dospel k záveru, že nárok žalobkyne nie je premlčaný.

59. Žalovaný ďalej namietal, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky tak vychádzajúc z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, je potrebné konštatovať, že v každom prípade je daný naliehavý právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľa na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobkyňa musela tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z vyššie uvedených zákonných ustanovení, najmä z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp. zn. 1Co/237/2013).

60. Súd sa rovnako nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o neprípustnosti žalobného návrhu o určení právnej skutočnosti, ktorou je neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Zavedenie osobitného konania podľa § 301 CSP neznamená, že spotrebiteľ sa nemôže domáhať neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti CSP zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasl. CSP len s účinkami inter partes (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. januára 2017, sp. zn. 6 Ndc 20/2016). Aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 26.10.2017, sp. zn. 18Co/120/2017 pripustil, že spotrebiteľ sa má možnosť domáhať určenia neprijateľnej podmienky. Súd taktiež poukazuje na § 298 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná, a teda neplatná.

61. V súvislosti s uvedeným poukazuje súd aj na § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.1.2018, v zmysle ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Zákonodarca teda jednoznačne takúto žalobu pripustil s poukazom na § 137 písm. c/ a d/ CSP.

62. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

63. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

64. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

65. O nároku žalobkyne na náhradu trov konania voči žalovanému rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP nezistiac dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. Žalobkyňa bol úspešná v celom rozsahu, a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej

veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku